

Súd: Okresný súd Stará Ľubovňa
Spisová značka: 6Csp/58/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8520201514
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 12. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miriam Szárazová
ECLI: ECLI:SK:OSSL:2021:8520201514.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Stará Ľubovňa sudkyňou JUDr. Miriam Szárazovou v sporovej veci žalobcu: O. A., nar. XX.X.XXXX, bytom J. XXX/XX, XXX XX T., právne zastúpený JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom so sídlom vo Svidníku, ul. Sovietskych hrdinov 163/66, proti žalovanému: 365.bank., a.s., so sídlom Dvořákovo nábrežie 4, 811 02 Bratislava, IČO: 31 340 890, právne zastúpený: Advokátska kancelária RELEVANS s.r.o., so sídlom Dvořákovo nábrežie 8A, 811 02 Bratislava, IČO: 47 232 471, v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 565,25 eur s príslušenstvom a o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky, takto

rozhodol:

I. Súd u r č u j e , že úver zo Zmluvy o úvere dostupná pôžička č. 5631664510 zo dňa 4.8.2010, uzavretej medzi žalobcom a žalovaným, je bezúročný a bez poplatkov.

II. Žalovaný j e p o v i n ý vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške 565,25 eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 565,25eur odo dňa 7.10.2020 do zaplatenia, to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

III. Súd u r č u j e , že zmluvná podmienka uvedená v Zmluve o úvere Dostupná pôžička č. 5631664510 zo dňa 4.8.2010 v Obchodných podmienkach pre spotrebiteľský úver, platných od 31.5.2010 a účinných dňa 15.6.2010, v článku 4. Čerpanie a splácanie úveru, bod 6., v znení: „Platby od Klienta sa voči pohľadávke Banky započítavajú bez ohľadu na to, na aké záväzky bola platba poukázaná v nasledujúcom poradí: (1) na poplatky podľa Sadzobníka poplatkov Banky, (2) úrok z omeškania, (3) úrok z úveru, (4) splátka istiny úveru. V prípade viacerých pohľadávok Banky voči Klientovi sa platby Klienta započítavajú najskôr na pohľadávku skôr splatnú podľa uvedeného poradia. V prípade, ak je Klient majiteľom, prípadne spoludisponentom osobného účtu vedeného Bankou, podpisom ZoÚ udeľuje výslovný a neodvolateľný súhlas s inkasom peňažných prostriedkov z tohto účtu na účely splácania svojich peňažných záväzkov zo ZoÚ. Banka je oprávnená započítať svoje splatné i nesplatné pohľadávky voči Klientovi bez ohľadu na právny titul ich vzniku proti akýmkoľvek pohľadávkam Klienta voči Banke. je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

IV. Žalobcovi p r i z n á v a nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa podanou žalobu domáhal voči žalovanému vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 565,25 eur s príslušenstvom a určenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky a nahradenia trov konania. Žalobu dôvodil tým, že dňa 4.8.2010 uzatvoril so žalovaným zmluvu o úvere - dostupná pôžička, predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru vo výške 2.000,- eur. Žalobca sa zaviazal žalovanému zaplatiť

úver v 40 mesačných splátkach po 77,29 eur s konečnou splatnosťou úveru 9.12.2013. Poukázal, že ide o spotrebiteľský úver, ktorý v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch platného a účinného v čase uzatvorenia úverovej zmluvy neobsahoval náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a/, f/ a j/. Na základe tejto skutočnosti sa poskytnutý spotrebiteľský úver považuje v zmysle § 11 ods. 1 ZSÚ za bezúročný a bez poplatkov. Na základe tohto sa žalobca domáha vydania bezdôvodného obohatenia, ktoré predstavuje rozdiel medzi platbami žalobcu a výškou poskytnutého úveru (platby žalobcu 2.565,26 eur a výška úveru 2.000,- eur). O skutočnosti, že sa žalovaný na žalobcov úkor bezdôvodne obohatil sa žalobca dozvedel od Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, o čom predložil prehlásenie zo dňa 12.8.2020. Navrhol aplikovanie 10-ročnej premlčacej objektívnej doby z dôvodu, že žalovaný sa bezdôvodne obohatil prijatím súm, o ktorých vedel v čase ich prijatia, že mu nepatria. Poukázal na to, že zmluva o úvere dostupná pôžička obsahuje neprijateľnú zmluvnú podmienku uvedenú v obchodných podmienkach pre úver v čl. V čerpanie a splácanie úveru, bod 8., v zmysle ktorej platby od klienta sa voči pohľadávke banky započítavajú bez ohľadu na to, na aké záväzky bola platba poukázaná v následnom poradí: 1. na poplatky podľa sadzovníka poplatkov banky, 2. úrok z omeškania, 3. úrok z úveru, 4. splátky istiny úveru. Neprijateľnosť zmluvnej podmienky dôvodil tým, že toto poskytuje žalovanému ako dodávateľovi úveru možnosť započítať platby dlžníka na iný účel, akým je splatenie istiny tohto úveru, a to bez ohľadu na vôľu dlžníka. Toto ustanovenie zmluvy zakladá nevyvážený vzťah medzi žalobcom a žalovaným, pokiaľ ide o započítanie žalobcových platieb na predmetný úver, keďže umožňuje žalovanému postupovať v tomto smere nepredvídateľne a započítavanie platieb žalobcu sa tak stáva netransparentné. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Okresného súdu Svidník sp. zn. 7Csp/7/2018 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2Co/60/2019, ako aj rozhodnutie Okresného súdu Prešov sp. zn. 16Csp/80/2018 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Prešove sp. zn. 19Co/25/2019.

2. Žalovaný vo vyjadrení k žalobe vzniesol námietku premlčania bezdôvodného obohatenia tak v subjektívnej, ako aj objektívnej premlčacej dobe. Žalovaný má zato, že bez ohľadu na vyhlásenie žalobcu o tom, kedy sa vraj dozvedel o bezdôvodnom obohatení, žaloba bola podaná po uplynutí 3-ročnej objektívnej premlčacej doby. Žalobca splatil dlh zo zmluvy o úvere dňa 10.10.2011. Žalobca doručil žalobu súdu dňa 31.8.2020, pričom 3-ročná objektívna premlčacia doba uplynula dňa 10.10.2014. Žalovaný má zato, že nemôže aplikovať ustanovenie o 10-ročnej objektívnej premlčacej dobe, nakoľko zo strany žalovaného absentoval akýkoľvek úmysel obohatiť sa. V tomto smere poukázal na rozhodnutie NS SR sp. zn. 1Cdo/238/2017. Žalobca v podanej žalobe neuvádza absolútne žiadne skutočnosti, z ktorých by bolo možné odôvodniť prípadný úmysel žalovaného bezdôvodne sa obohatiť. Uviedol, že ak by mal súd zato, že poskytnutý úver je bezúročný a bez poplatkov, čo žalovaný zásadne odmieta, v rozhodnom čase, teda v priebehu roka 2010 a 2011 nemohol mať žalovaný žiadne relevantné vedomosti o neskoršej rozhodovacej činnosti týkajúcej sa bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľských úverov a teda nemohol konať úmyselne. Pokiaľ sa týka subjektívnej premlčacej doby, poukázal na ustálenú rozhodovaciu prax, v zmysle ktorej subjektívna premlčacia doba začína žalobcovi plynúť už dňom, kedy žalobca uhradil žalovanému poslednú splátku úveru a tým splatil predčasne celý úver a nie až dňom, kedy sa údajne mal od združenia na ochranu práv spotrebiteľa dozvedieť o tom, že poskytnutý úver je bezúročný a bez poplatkov. V tomto smere poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Nitre sp. zn. 25Co/1119/2015 a sp. zn. 7Co/90/2013. K námietke, že zmluva neobsahuje uvedenie doby trvania zmluvy § 9 ods. 2 písm. f/ žalovaný uviedol, že v zmluve je presne uvedený dátum konečnej splatnosti úveru 18.3.2014 (pozn. súdu správne mal byť uvedený dátum 9.12.2013), ako aj počet mesačných splátok a deň splatnosti každej splátky. Doba trvania zmluvy a konečnej splatnosti sú v danom prípade totožným údajom. Z tohto má žalovaný za zrejmé, že žalobca musel vedieť vyhodnotiť dobu trvania zmluvy o úvere. K námietke druh úveru poukázal priamo na označenie zmluvy, z ktorej vyplýva, že ide o zmluvu o úvere - dostupná pôžička. Vyjadrenie, že žalobca nepoznal druh úveru je podľa názoru žalovaného nepravdivé a účelové. K výške RPMN žalovaný uviedol, že v zmysle čl. II zmluvy o úvere žalobca žiadal o poistenie schopnosti splácať úver - základný súbor poistenia. Žalobca tak sám a dobrovoľne požiadal o poistenie úveru, mesačná platba poistného činila sumu 3,29 eur. Žalovaný poukázal na § 2 písm. g/ bod 5 zákona č. 129/2010 a má zato, že z uvedeného je zrejmé, že náklady na poistné by boli súčasťou celkových nákladov len v tom prípade, ak by bolo uzatvorenie poistenia podmienkou poskytnutia úveru zo zmluvy o úvere. Ak spotrebiteľ nemusí navyše úver poistiť, aby ho získal, nie je zákonom daná povinnosť započítať náklady na poistné do celkových nákladov úveru. Žalovaný má zato, že žalobca sa sám rozhodol poistiť si úver, išlo o dobrovoľnú možnosť a slobodnú voľbu žalobcu. Žalovaný má zato, že platby poistného neboli súčasťou celkových nákladov spojených s poskytnutím úveru, ani súčasťou RPMN. Ďalej žalovaný uviedol, že zmluvný vzťah medzi stranami sporu

zanikol zaplatením úveru pred 9 rokmi a z tohto dôvodu má zato, že neexistuje relevantný dôvod na vyslovenie neprijateľnej zmluvnej podmienky a ide v tomto smere zo strany žalobcu o zjavné zneužitie práva, ktoré nepožíva ochranu. Má zato, že zmluvný vzťah medzi žalobcom a žalovaným zanikol a akékoľvek finančné nároky zo zmluvy o úvere sú premlčané a neexistuje ani aktuálny stav objektívnej hrozby žalobcu, preto ani v zmysle § 137 písm. d/ nie je daný zákonný dôvod na podanie žaloby na určenie neplatnosti zmluvnej podmienky.

3. Dňa 16.5.2021 žalobca prostredníctvom právneho zástupcu podal vyjadrenie, v ktorom uviedol, že subjektívna premlčacia doba začala plynúť od vedomosti žalobcu o rozhodných skutočnostiach, ktorú získal od Združenia na ochranu spotrebiteľa. Pokiaľ sa týka objektívnej premlčacej doby, požaduje aplikovať 10-ročnú premlčaciu dobu, nakoľko žalovaný sa na jeho úkor obohatil úmyselne. Poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-485/19 z 2.4.2021, ako aj na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veciach C-698/18, C-699/18, pričom podľa jeho názoru z uvedených rozhodnutí vyplýva, že na premlčanie bezdôvodného obohatenia vzniknutého v dôsledku neprijateľných zmluvných podmienok, ako aj na premlčanie bezdôvodného obohatenia vzniknutého v dôsledku absencie obligatórnych náležitostí spotrebiteľských zmlúv začína plynúť premlčacia doba od okamihu určenia právneho dôvodu žalôb o vydanie bezdôvodného obohatenia. Pri bezdôvodnom obohatení vzniknutom z neprijateľných zmluvných podmienok začína plynúť premlčacia doba od právoplatnosti rozsudku o určení neprijateľnosti zmluvných podmienok. Pri bezdôvodnom obohatení vzniknutom z absencie obligatórnych náležitostí zmluvy absencia, ktorá má za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť zmluvy začína plynúť premlčacia doba od právoplatnosti rozsudku o určení bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Žalobca s poukazom na rozhodnutia Súdneho dvora EÚ a zásadný posun posudzovania premlčania požiadal o rozšírenie žaloby o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti predmetného úveru z rovnakých dôvodov, z akých sa domáhajú vydania bezdôvodného obohatenia. Ďalej žalobca uviedol, že na splnenie požiadavky uvádzať v zmluve dobu trvania zmluvy nepostačuje v zmluve uviesť údaje, na ktoré poukazuje vo vyjadrení žalovaný, z ktorých sa dá doba trvania zmluvy odvodiť, ale doba trvania zmluvy musí byť v zmluve jednoznačne určená, pričom poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 19Co/76/2019, sp. zn. 1CoCsp/19/2020. K tvrdeniu žalovaného, že druh úveru vyplýva priamo z jeho označenia, žalobca uviedol, že samotné spojenie pojmov úver a pôžička do jedného názvu právneho úkonu pôsobí dezinformačne. Žalovaný tvrdí, že žalobkyňa sama o predmetný druh úveru požiadala, avšak žiaden dôkaz o tom nepredložil. Žalobca namieta, že z úverovej zmluvy v súvislosti s poistením nič iné nevyplýva, okrem konštatovania, že spĺňa žalobca podmienky pre vznik poistenia splácať úver vo zvolenom súbore poistenia, ktorý je uvedený v bode 10.5 Obchodných podmienok, pričom zaškrtnutie konštatovania v políčku „áno“ je podľa žalobcu evidentne už dopredu technicky predpripravené. O žiadnych iných písomnostiach ohľadne poistenia žalobca nemá vedomosť. K námietke žalovaného, ktorý vidí dôvody brániace určení neprijateľnosti zmluvnej podmienky, pričom žalovaný presadzuje aplikáciu Obchodného zákonníka namiesto Občianskeho zákonníka, žalobca uviedol, že sa s ňou nestotožňuje a zastáva názor, že každá zmluva o spotrebiteľskom úvere bez ohľadu na formu a typ spotrebiteľského úveru sa vždy spravuje špeciálnymi ustanoveniami o spotrebiteľských zmluvách a podporne Občianskym zákonníkom. Postoj žalovaného k judikovanej neprijateľnej zmluvnej podmienke nerešpektuje § 53a Občianskeho zákonníka a o to viac je žaloba o určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok dôvodnejšia. Podľa názoru žalobcu dôvodnosť žaloby o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky nemá žiaden vplyv, či úver už bol alebo nebol splatený (rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 10Co/30/2018, rozsudok NS SR sp. zn. 6Cdo/127/2017). V závere žiadal žalobca rozhodnúť o pripustení rozšírenia žaloby o určenie, že úver zo zmluvy o úvere dostupná pôžička č. 5631664510 zo dňa 4.8.2010 je bezúročný a bez poplatkov.

4. Právny zástupca žalovaného emailovým podaním doručeným súdu dňa 27.5.2021 podal vo veci vyjadrenie, v ktorom uviedol, že sa nestotožňuje s výkladom žalobcu rozhodnutí Súdneho dvora EÚ sp. zn. C-485/19, C-698/18 a C-699/18. Poukázal na body 78., 82. a 83. rozhodnutia C-698/18 a C-699/18, podľa ktorých je podľa žalovaného zrejme, že s dôvodom, pre ktorý súd konštatoval rozpor v aplikácii trojročnej premlčacej doby od úplného splnenia zmluvy bola tá skutočnosť, že Rumunská právna úprava (má zásadný rozdiel od slovenskej právnej úpravy) posudzovala neprijateľné zmluvné podmienky v režime absolútnej neplatnosti, pričom pri inštitúte absolútnej neplatnosti vo všeobecnosti umožňovala uplatnenie reštitučných nárokov vyplývajúcich z absolútnej neplatnosti až následne po konštatovaní absolútnej neplatnosti premlčacej doby 3 rokov od tohto konštatovania, avšak pri reštitučných nárokoch vyplývajúcich z neprijateľnej zmluvnej podmienky (nekalých podmienok) túto premlčaciu dobu počítala už od úplného ukončenia zmluvného vzťahu. Teda podľa žalovaného Súdny dvor EÚ považoval touto

právnou úpravou v jej širšom kontexte spotrebiteľov za značne znevýhodnených a teda konečným dôsledkom tohto rozhodnutia bol návod, ako spotrebiteľov pri neprijateľných zmluvných podmienkach zrovnoprávniť s ostatnými prípadmi a súdnej neplatnosti. Žalovaný má teda zato, že takto formulované závery nie sú aplikovateľné v podmienkach slovenskej právnej úpravy, keďže slovenská právna úprava pri premlčaní reštitučných nárokov v prípade absolútnej neplatnosti vychádza práve z momentu, kedy bezdôvodné obohatenie vzniklo, pričom v súdnych konaniach je absolútna neplatnosť (až na výnimky) posudzovaná len ako predbežná otázka a samotnú neplatnosť právneho úkonu zväčša pre nedostatok naliehavého právneho záujmu ani nemožno samostatne konštatovať. Žalovaný má zato, že v podmienkach slovenského právneho poriadku, ak by pri bezúročnosti a bezpoplatkovosti mala plynúť lehota na reštitučné nároky spotrebiteľovi až od určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti, čoho sa žalobca zjavne domáha, došlo by k neprimeranému zvýhodneniu spotrebiteľov v porovnaní s napr. reštitučnými nárokmi vyplývajúcimi z absolútnej neplatnosti. Vo vzťahu k rozhodnutiu Súdneho dvora EÚ C-485/19 žalovaný poukázal na bod 66. rozhodnutia a uviedol, že prvoradým účelom sledovaným týmto rozhodnutím je, aby spotrebiteľia sa nedostali do situácie, že im 3-ročná premlčacia doba na uplatnenie reštitučných nárokov uplynie ešte pred skončením dlhodobovo trvajúcich zmluvných vzťahov a javí sa v tomto smere so zásadou efektivity začiatok plynutia premlčacej lehoty bezdôvodného obohatenia v dôsledku bezúročnosti a bezpoplatkovosti odvíjať od ukončenia zmluvného vzťahu. V prejednávanej veci bol zmluvný vzťah zo zmluvy o úvere ukončený s plnením dňa 10.10.2011. Po tomto dni už žalobca nebol žiadnym spôsobom znevýhodnený v tom smere, že by jeho vzťah so žalovaným trval a v dôsledku toho by mohol mať obavy uplatňovať voči žalovanému svoje nároky súdnou cestou. Žalovaný trvá na tom, že žalobcovi uplynula premlčacia doba 10.10.2014. Taktiež má žalovaný zato, že žaloba o určení bezúročnosti a bezpoplatkovosti nie je dôvodná, nakoľko zmluvný vzťah zanikol pred takmer 10 rokmi a teda aj vo svetle uvedenej argumentácie o určení bezúročnosti a bezpoplatkovosti samostatným výrokom nič nerieši. Žalobca je oprávnený podať žalobu o plnenie, čo aj uskutočnil. Vo vzťahu k tvrdeniam o bezúročnosti a bezpoplatkovosti žalovaný poukázal na svoju predchádzajúcu písomnú argumentáciu, navyiac poukázal na § 1 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch, pričom uviedol, že z uvedeného vyplýva rozdelenie spotrebiteľských úveroch na pôžičky, úvery, odložené platby a inú obdobnú finančnú pomoc. Zo zmluvy o úvere pritom jasne vyplýva a je aj v nej priamo uvedené, že predmetom tejto zmluvy je poskytnutie úveru. V závere žiadal žalobu zamietnuť a priznať náhradu trov konania.

5. Súd vo veci nariadil pojednávanie, ktorého sa zúčastnili právni zástupcovia. Títo v plnom rozsahu zotrvali na svojich písomných podaniach a právnych argumentáciách, pričom na pojednávaní súd pripustil rozšírenie žaloby v zmysle návrhu právneho zástupcu žalobcu.

Na základe vykonaného dokazovania súd za preukázané podstatné skutkové tvrdenia považuje:

6. Medzi stranami sporu nebolo rozporované, že dňa 4.8.2010 žalobca a žalovaný uzatvorili zmluvu o úvere, predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru vo výške 2.000,- eur. Zároveň boli dojednané tieto ďalšie zmluvné podmienky: výška mesačnej splátky 77,29 eur, dátum prvej platby do 9.9.2010, dátum konečnej splatnosti 9.12.2013, počet splátok 40,- priemerná RPMN na trhu 20,72 %, RPMN banky 27,44 %, úroková sadzba 24,5 %, dátum každej ďalšej platby 9. dňa v mesiaci, poistenie - základný súbor poistenia. Taktiež medzi stranami nebolo rozporované a súd má preukázané, že žalobca predmetný úver splácal, pričom dňa 10.10.2011 došlo k zaplateniu celého úveru. Žalobca zaplatil na istinu 2.000,- eur, úroky 519,19 eur a poplatky 46,06 eur.

Zistený skutkový stav podriadil pod tieto zákonné ustanovenia:

7. Podľa § 137 písm. c) CSP žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo najmä o určení, či tu právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem; naliehavý právny záujem nie je potrebné preukazovať, ak vyplýva z osobitného predpisu.

8. Podľa § 52 ods. 2, Občianskeho zákonníka účinný do 31.1.2015 ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné.

9. Podľa § 52 ods. 3, Občianskeho zákonníka dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

10. Podľa § 52 ods. 4, Občianskeho zákonníka spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

11. Podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

12. Podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

13. Podľa § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

14. Podľa § 9 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len ZSÚ) zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu. Každá zmluvná strana dostane najmenej jedno jej vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi.

15. Obligatórne náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere sú vymenované v § 9 ods. 2 ZSÚ pričom okrem všeobecných náležitostí musí obsahovať: pod písm. a/ druh spotrebiteľského úveru; pod písm. f/ dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru s napokon pod písm. j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov.

16. Podľa § 11 ods. 1 ZSÚ poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1.

17. Podľa § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

18. Podľa § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

19. Podľa § 456 Občianskeho zákonníka predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získal. Ak toho, na úkor koho sa získal, nemožno zistiť, musí sa vydať štátu.

20. Podľa § 100 ods.1 Občianskeho zákonníka právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§101 až 110). Na premlčanie súd prihladne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

21. Podľa § 101 Občianskeho zákonníka pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

22. Podľa § 107 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka, právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

23. Podľa § 191 ods. 1 CSP dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.

24. Podľa § 215 ods. 1 CSP súd rozhodne na základe zisteného skutkového stavu.

Súd dospel k záveru:

25. Predmetom konania je určenie, že úverová zmluva uzatvorená medzi žalovaným a žalobcom je bezúročná a bezpoplatkov a taktiež vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia z tejto úverovej zmluvy.

26. V predmetnej spotrebiteľskej zmluve bezpochyby absentuje údaj o druhu spotrebiteľského úveru, o dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere, predpoklady použité na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov a celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, teda poskytnutý úver je potrebné kvôli vyššie citovaným právnym ustanoveniam považovať za bezúročný a bez poplatkov.

27. Pokiaľ ide o dobu trvania zmluvy ako náležitosť vyžadovanú ustanovením § 9 ods. 2 písm. f/ zák. č. 129/2010 Z.z., súd konštatuje, že zmluva túto náležitosť (dobu trvania zmluvy) neobsahuje. Uvedené ustanovenie (§ 9 ods. 2 písm. f/) však vyžaduje presnú špecifikáciu, či je zmluva uzatvorená na dobu neurčitú, alebo na dobu určitú a v tom prípade je potrebné uviesť presnú dobu trvania zmluvy. Je pritom nevyhnutné, aby údaj o dobe trvania zmluvy bol uvedený priamo v samotnej spotrebiteľskej zmluve, teda na listine, na ktorej spotrebiteľ pripája svoj podpis. Zmyslom ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f/ ZoSÚ bolo, aby spotrebiteľ už pri podpise zmluvy bol informovaný, o tom, ako dlho je povinný plniť si svoje povinnosti vyplývajúce mu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, pričom dotknuté ustanovenie rozlišuje pojem „doba trvania zmluvy“ a pojem „termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“. Stanovenie obligatórnej náležitosti zmluvy znamená presné a jasné vymedzenie obsahovej informácie, nie nutnosť spotrebiteľa odvodzovať takýto údaj (informáciu) pred podpisom zmluvy. Poskytovateľ úveru, ktorý je autorom formulárovej zmluvy, v čase uzatvárania zmluvy nepochybne pozná každú jednotlivú jej obsahovú náležitosť a teda aj termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru a dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Formulácia doby trvania zmluvy tak, ako je uvedená v posudzovanej zmluve o úvere, je neurčitá, keďže zmluva nemusí trvať len do splatenia záväzkov, ale môže napr. trvať a zaniknúť aj iným spôsobom ako splatením.

28. Súd vykonaným dokazovaním mal ďalej za preukázané, že v zmluve o úvere absentuje aj ďalší údaj požadovaný zákonom o spotrebiteľských úveroch v zmysle § 9 ods. 2 písm. j) a to údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; s uvedením všetkých predpokladov použitých na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov. Za jeden z najdôležitejších údajov pre spotrebiteľa je údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov (ďalej len „RPMN“), pretože uvedený údaj zohľadňuje všetky náklady, ktoré musí spotrebiteľ za úver uhradiť a preto je najlepším indikátorom posúdenia výhodnosti či nevýhodnosti úveru. Zákonodarca v záujme poskytnutia ochrany slabšej zmluvnej strany v spotrebiteľskom právnom vzťahu, teda spotrebiteľovi, stanovil prísne obligatórne náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktoré sprísnil aj tým, že pri údají o RPMN sa podľa vyššie citovanej právnej úpravy musia uviesť všetky predpoklady použité na jeho výpočet. Je pritom nepochybné, že v zmluve spomínaný údaj chýba, napriek tomu, že je uvedená hodnota RPMN, čo však v zmysle citovaného zákonného ustanovenia nepostačuje. Súd preto musel dospieť k záveru, že v predmetnej zmluve o spotrebiteľskom úvere chýba povinný údaj v zmysle § 9 ods. 2 písm. j) spočívajúci v uvedení všetkých predpokladov použitých na výpočet RPMN.

29. V zmluve o úvere dostupná pôžička absentuje aj údaj o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, keďže je tam uvedená len výška úveru 2.000,- eur a celková výška nákladov 955,06 eur. V bode 2. zmluvy je uvedené, že celkovú čiastku úveru predstavuje súčet výšky úveru a celkových nákladov spojených s úverom. V tejto súvislosti súd akcentuje, že pri počte splátok 40 a mesačnej splátke

77,29 eur predstavuje celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, sumu 3.091,60 eur, pričom súčet súm uvedených vo formulári predstavuje 2.955,06 eur, čo bezpochyby možno hodnotiť minimálne ako zavádzanie spotrebiteľa, všetko vo svetle absencie chýbajúcich zákonných náležitostí, ktoré zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať.

30. V Zmluve si právny predchodca pôvodného žalobcu a žalovaný dohodli úrok vo výške 24,50 %. Súd je toho názoru, že tento dohodnutý úrok je v rozpore s dobrými mravmi. Dobré mravy možno stotožniť so všeobecne spoločensky uznávanými zásadami konania v právnom styku (poctivosť, nezneužívanie výkonu práv, nešíkanózny spôsob výkonu práva, rešpektovanie rovnosti účastníkov občianskoprávných vzťahov). Za právny úkon priečiaci sa dobrým mravom treba považovať právny úkon, ktorý je všeobecne neakceptovateľný z hľadiska v spoločnosti prevládajúcich mravných zásad a princípov vzájomných vzťahov medzi ľuďmi (pozri rozhodnutie NS SR sp. zn. 3 Cdo 137/2003). Podľa údajov Národnej banky Slovenska bola priemerná úroková miera obchodných bánk pri spotrebiteľských úveroch poskytovaných domácnostiam v mesiaci august 2010 pri úveroch od 1 roku do 5 rokov na úrovni 11,04% ročne. Dohodnutá výška úrokov 24,50 % ročne uvedená v zmluve podstatne (viac ako dvojnásobne) prekračuje priemernú úrokovú mieru obchodných bánk pri spotrebiteľských úveroch poskytovaných domácnostiam v mesiaci august 2010. Dohodnutá výška úrokov musí byť stále súladná s požiadavkou dobrých mravov a nesmie vykazovať znaky nepoctivého úžerného úroku. Dlžník uzatvára zmluvu o úvere a dohodu o úrokoch prevažne z dôvodov svojej inak neriešiteľnej finančnej situácie. Nezodpovedá preto všeobecne uznávaným vzťahom medzi ľuďmi, aby veriteľ v takejto situácii poskytoval dlžníkovi neprimerané úroky. V tejto súvislosti súd poukazuje aj na Rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Co/114/2014 zo dňa 05.11.2014, ktorý uviedol: „Výška zmluvných úrokov, pokiaľ tieto úroky prevýšia priemer úrokov na trhu pri porovnateľnom úvere o viac ako 100 % je neprijateľná a odporuje dobrým mravom. Prevýšenie úrokov o 100 % oproti priemeru úrokov za úvery poskytované bankami je netolerovateľné za žiadnych okolností a preto správne postupoval súd prvého stupňa, ak nepriznal žalobcovi žiadané úroky predstavujúce viac ako 100 % oproti priemeru úrokov na trhu pri porovnateľnom úvere (v tom čase 12,67 % ročne). V tejto súvislosti odvolací súd zároveň zdôrazňuje, že pokiaľ sú úroky neplatné v celom rozsahu, nemožno ich ďalej ani moderovať, a preto súd prvého stupňa nesprávne postupoval, ak považoval dohodu o výške úrokov nad 12,67 % ročne za absolútne neplatnú. Správne mal ustáliť, že úroky sú neplatné v celom rozsahu. Táto okolnosť totiž spôsobuje značnú nerovnováhu v postavení účastníkov v neprospech spotrebiteľa v zmysle § 53 ods. 1, 5 Občianskeho zákonníka a za týchto okolností je potrebné hodnotiť dohodu o výške úrokov ako absolútne neplatnú.“ Vzhľadom na vyššie uvedené súd teda dospel k záveru, že dohodnutá úroková sadzba vo výške 24,50 % ročne je v rozpore s dobrými mravmi, a preto v tejto časti je zmluva v zmysle § 41 OZ neplatná.

31. Súd vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti dospel k záveru, že poskytnutý spotrebiteľský úver je potrebné podľa § 11 ods. 1 písm. a), b) zákona o spotrebiteľských úveroch považovať za bezúčinný a bez poplatkov.

32. Vyššie uvedené závery teda znamenajú, že žalobca by mal žalovanému vrátiť len sumu poskytnutého úveru t.j. 2.000,- eur a keďže doposiaľ mu zaplatil 2.565,25 eur, žalovanému vzniklo právo na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 565,25 eur.

33. So zreteľom na žalobcom vznesenú námietku premlčania uplatneného nároku žalobcu, sa musel súd s touto námietkou vysporiadať.

34. Vo vzťahu k začiatku plynutia subjektívnej doby premlčania žalobca uviedol, kedy sa o bezdôvodnom obohatení dozvedel, t.j. 24.6.2020 (prehlásenie Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS), pričom žaloba bola na súd podaná 31.8.2020, teda v rámci plynutia premlčacej doby. Pre začiatok plynutia subjektívnej doby je rozhodujúce poznanie skutkových okolností (ani nie tak právneho posúdenia), no okolností nie zo zmluvy, ale okolností z porušenia práva, v danom prípade z bezdôvodného obohatenia (okolnosť, že došlo k porušeniu zákona, o výške bezdôvodného obohatenia a príčinnej súvislosti medzi prvými dvoma okolnosťami). Súd zástava názor, že subjektívna premlčacia doba začína plynúť od okamihu, kedy oprávnený zistí skutkové okolnosti, z ktorých možno vyvodiť vznik bezdôvodného obohatenia na strane zodpovedného subjektu a orientačne aj jeho rozsah tak, aby bolo možné približne určiť výšku náhrady v peniazoch. Vyžaduje sa pritom skutočná, nie iba predpokladaná vedomosť oprávneného o tom, že jeho úrok bolo získané bezdôvodné obohatenie a kto ho získal. Nie je podstatná a rozhodujúca okolnosť, kedy sa oprávnený subjekt pri náležitej starostlivosti musel

alebo mohol dozvedieť, že na jeho úkor došlo k vzniku bezdôvodného obohatenia, ale to, kedy sa o tejto okolnosti skutočne dozvedel. Rozhodujúci je teda subjektívny moment, kedy sa oprávnený dozvie o okolnostiach, ktoré sú rozhodujúce pre uplatnenie tohto práva. Začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa neviaže na čas, od kedy sa žalovaný dozvedieť mal a mohol s poukazom na to, že mal poznať právo, ale na okamih, kedy sa žalovaný skutočne dozvedel, že na jeho úkor sa žalobca bezdôvodne obohatil, teda vtedy, kedy mal k dispozícii údaje, ktoré mu umožňovali podať žalobu na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia, čiže keď sa dozvedel, že právny dôvod na plnenie úrokov a poplatkov z jednotlivých zmlúv nebol od začiatku daný.

35. Pokiaľ ide o objektívnu premlčaciu lehotu, tak v danom prípade súd vychádzal z desaťročnej premlčacej lehoty. Súd prvej inštancie je toho názoru, že žalovaný ako bankový subjekt dlhodobo poskytujúci úvery (vrátane úverov spotrebiteľských) vo veľkom rozsahu má povinnosť poznať a dodržiavať právne predpisy vzťahujúce sa na poskytovanie úverov. Zmluvy o spotrebiteľských úveroch uzatváraných žalovaným (vrátane predmetnej zmluvy o úvere dostupná pôžička) sú formulované žalovaným ako dodávateľom, a preto žalovaný zodpovedá za ich obsah a za to, aby boli v súlade s kogentnými ustanoveniami právnych predpisov. Žalovaný preto minimálne musel byť uzrozumený s tým, že pokiaľ v úverovej zmluve neuviedol obligatórne náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, nebude môcť od žalobcu (spotrebiteľa) žiadať úroky a iné poplatky a pre prípad, že to tak urobí, bol s uvedenou zákonnou sankciou uzrozumený. Minimálne teda na jeho strane išlo o nepriamy úmysel získať majetkový prospech. Nemožno prisvedčiť tvrdeniu žalovaného, že je potrebné preukázanie jeho úmyslu bezdôvodne sa obohatiť, a to ani s poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/238/2017 zo dňa 18.10.2018.

36. Vo vzťahu k aplikovaniu 10-ročnej alebo 3-ročnej objektívnej premlčacej doby súd poukazuje na najnovší rozsudok súdneho dvora z 22.4.2021 vydaný vo veci C-485/19, v ktorom Súdny dvor rozhodol, že: „Článok 2 písm. b), článok 6 ods. 1 a čl. 7 ods. 1 smernice 93/13, ako aj zásady ekvivalencie, efektivity a právnej istoty sa majú vykladať v tom zmysle, že bránia súdnemu výkladu vnútroštátnej právnej úpravy, podľa ktorého žaloba o vrátenie súm bezdôvodne zaplatených na základe nekalkej podmienky nachádzajúcej sa v zmluve uzatvorenej medzi spotrebiteľom a predajcom alebo dodávateľom podlieha trojročnej premlčacej lehote, ktorá začína plynúť odo dňa úplného splnenia tejto zmluvy, ak sa predpokladá, bez potreby overenia, že k tomuto dátumu spotrebiteľ musel vedieť o nekalom charaktere predmetnej zmluvnej podmienky, alebo keď pre podobné žaloby založené na určitých vnútroštátnych právnych predpisoch táto lehota začíta plynúť až od okamihu určenia právneho dôvodu týchto žalôb súdom.

37. V predmetnom prípade táto desaťročná premlčacia doba nemohla začať plynúť skôr ako v roku 2011 (t.j. skôr ako bola uzatvorená úverová zmluva). Je teda zrejmé, že žaloba bola podaná pred uplynutím objektívnej premlčacej doby (žaloba doručená súdu 31.8.2020). Na základe uvedeného súd prvej inštancie námietku premlčania vznesenú žalovaným vyhodnotil ako nedôvodnú a preto súd uložil žalovanému bezdôvodné obohatenie vo výške 462,71 eur žalobcovi vydať.

38. Z prisúdenej istiny súd priznal aj úroky z omeškania s poukazom na § 517 ods. 1, 2 OZ.

39. V danom prípade žalobca od žalovaného požadoval úroky z omeškania až od druhého dňa nasledujúceho po doručení žaloby žalovanému t.j. od 7.10.2020. V tom čase úroky z omeškania predstavovali 5 % p. a. a preto súd priznal úroky z omeškania tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku.

40. Pokiaľ ide o zmluvnú podmienku uvedenú vo výroku III. rozsudku, súd v zmysle vyššie citovaných právnych ustanovení vyhlásil zmluvnú podmienku uvedenú vo výroku tohto rozsudku za neprijateľnú, pretože vo vopred pripravenom texte pôvodného veriteľa žalovaného absentuje vôľa zmluvných strán dohodnúť sa na povinnosti dlžníka platiť platby na iný účel, ako je splatenie istiny úveru. Dlžník - žalobca nemal nijakú možnosť túto zmluvnú podmienku ovplyvniť, pričom je faktom, že ide o ľubovoľnú dodávateľa, na aký účel si započíta platbu, čo spôsobuje obrovskú nerovnováhu v spotrebiteľskom vzťahu a úplnú nadvládu dodávateľa nad spotrebiteľom. Ak by si aj dlžník - spotrebiteľ chcel platbou veriteľovi - dodávateľovi ponížiť istinu, dodávateľ má v zmysle vyššie uvedenej zmluvnej podmienky vykonať zápočet tejto platby na ľubovoľnú časť pohľadávky, resp. v dodávateľom stanovenom poradí na poplatky podľa Sadzobníka, úrok z omeškania, úrok z úveru a až nakoniec splátka istiny úveru.

41. Vychádzajúc z ustanovení zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, je potrebné konštatovať, že v každom prípade je daný naliehavý právny záujem žalobcu ako spotrebiteľa na určení neprijateľnej zmluvnej podmienky, a to bez toho, aby žalobkyňa musel tento naliehavý právny záujem na určení osobitným spôsobom preukazovať, pretože tento vyplýva priamo z vyššie uvedených zákonných ustanovení, najmä z citovaného § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007Z. z. o ochrane spotrebiteľa. (porovnaj rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 18.12.2013, sp. zn. 1Co/237/2013). Navyše naliehavý právny záujem vyplýva aj z potreby zosúladenia skutkového a právneho stavu. Naliehavý právny záujem na určení a vyhlásení neprijateľnosti zmluvnej podmienky vyplýva priamo zo zákona, pričom súd prvej inštancie sa v celom rozsahu pridrižiava rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 22Co 79/2017 zo dňa 22.3.2018.

42. S ohľadom na vyššie uvedené skutočnosti a právne ustanovenia, súd prvej inštancie rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

O trovách konania súd rozhodol takto:

43. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

44. Podľa § 255 ods. 2 CSP, ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

45. Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

46. Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

47. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa ustanovenia § 255 ods. 1 CSP spojení s § 262 ods. 1 CSP. Žalovaný bol v konaní v celom rozsahu úspešný, preto súd priznal žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania súd rozhodne po právoplatnosti rozsudku uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na tunajší súd v dvoch písomných vyhotoveniach.

Podľa § 359 CSP odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech rozhodnutie bolo vydané.

Podľa § 363 CSP sa v odvolaní popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 ods. 1 a ods. 2 CSP) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že:

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 CSP odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 CSP odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 366 CSP prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak žalovaný nesplní povinnosť uloženú týmto rozsudkom, môže žalobca podať návrh na vykonanie exekúcie podľa Exekučného poriadku.